

Chương 24

Cả một biển hoa huân y, cô dâu giữ lấy cả vạt của chú rể, bướng bỉnh hôn lên đôi môi anh, ánh sáng từ máy chụp ảnh lóe lên, Lục Thiếu Phàm đột nhiên giữ lấy cô, vẻ mặt muốn hôn cô sớm đã không còn cái gọi chính nghĩa.

“Ok.”

Nhiếp ảnh gia hài lòng la to, Lục Thiếu Phàm vẫn không có ý buông cô ra, hai mắt đen hơi khép lại ẩn chứa sự mê luyến, từ từ áp sát hôn cô, khiến cô có chút kháng cự anh không được quá đáng.

“Lục...”

Trước khi cô kịp lên tiếng, anh đã rời khỏi môi cô, chăm chú quan sát dáng vẻ xinh đẹp quyến rũ của cô, khóe môi cong lên, trên gương mặt tuấn tú là nụ cười xấu xa, Mẫn Nhu tính xấu lấy hoa đánh vào người anh thì bắt gặp đôi mắt nóng cháy của Lục Thiếu Phàm liền giật mình quên cả phản ứng.

Đợi cô lấy lại tinh thần thì trước mắt Lục Thiếu Phàm đã biến mất, chỉ còn lại một màu tím mịt mờ, Mẫn Nhu xoay người muốn tìm Lục Thiếu Phàm, dưới chân chợt cảm thấy trống rỗng, cả người đã bị Lục Thiếu Phàm ôm vào lòng.

Bàn tay trắng nõn của Mẫn Nhu vòng chặt lấy cổ Lục Thiếu Phàm, ngửa đầu nhìn chiếc cằm hoàn mỹ của anh, đôi môi nở nụ cười ngọt ngào, thấy anh bước về phía mọi người, Mẫn Nhu xấu hổ nhỏ giọng nhắc nhở.

“Mau để em xuống, em tự đi là được rồi.”

Lục Thiếu Phàm không nghe lời cô, ánh mắt trong suốt nhìn xuống chỉ thấy hai gò má cô đỏ bừng, trên mặt lại cười vui vẻ, ôm lấy tay cô siết chặt, nhất quyết không chịu để cô xuống.

“Oa, chú rể yêu cô dâu thật, cả đoạn đường như vậy mà bé cô dâu đi.”

“Tôi cũng muốn có một ông chồng đẹp trai như thế, nếu có nhất định sẽ giấu trong nhà cả ngày.”

Không ít nữ nhân viên hâm mộ khiến cho trái tim Mẫn Nhu phủ đầy mặt ngọt, thấy Lục Thiếu Phàm bày ra gương mặt bình thản tuấn tú đầu bắt đầu cứng lại. Sau khi Lục Thiếu Phàm để cô xuống, cô không quên hôn nhẹ:

“Cám ơn anh nhé ông xã!”

Lục Thiếu Phàm mỉm cười lông mi dài nhướng lên, biết rõ Mẫn Nhu đang cố tình đem sự hạnh phúc của mình ra khoe cho mọi người thấy, anh vẫn phối hợp thiên y vô phùng, cũng cúi đầu đặt lên trán cô một nụ hôn, dịu dàng nói nhỏ.

“Đừng khách sáo bà xã.”

Khi điện thoại Lục Thiếu Phàm vang lên lần nữa thì cũng kết thúc khoảnh khắc ngọt ngào giữa hai người, thấy ánh mắt áy náy của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu thoải mái nhún vai, vòng lấy tay anh, dẫn anh đi đến bên xe:

“Nhanh đi đi, để cho cấp trên chờ anh cũng không tốt.”

Lục Thiếu Phàm cung chiêu vuốt nhẹ gò má trắng nõn của cô, ánh mắt đau xót khiến cho trái tim Mẫn Nhu đông cứng, nụ cười lúm đồng tiền lại hiện lên nói: “Em không sao, ông xã, nếu anh cảm thấy em chịu thiệt vậy sau này đền đáp em là được.”

“Được.”

Anh đáp ứng yêu cầu của cô không hề nghĩ suy, nhìn đám nhân viên đang bận rộn dọn đồ, cúi đầu nhìn Mẫn Nhu, đang tính nói gì đó lại bị Mẫn Nhu nói trước:

“Đừng lo mà, em sẽ tự về, anh đi nhanh đi.”

Tự nhiên giả vờ như không có gì xảy ra, mỗi khi Lục Thiếu Phàm vội vàng phóng xe đi Mẫn Nhu vẫn cảm thấy mát mát hai vai hạ xuống, ai bảo cô muốn làm người vợ hiền chứ?

Khi Mẫn Nhu quay về Lục gia thì ánh mắt bà Lục cũng dò xét, không thấy Lục Thiếu Phàm liền nhíu mày hỏi:

“Thiếu Phàm đâu? Hai đứa con đi chụp hình cưới mà? Tại sao không cùng về?”

Mẫn Nhu để túi xách sang bên, ngồi xuống bên bà Lục, mỉm cười nói: “Thiếu Phàm nhận được điện thoại nói Mục tư lệnh tới, anh ấy phải đi tiếp đón.”

“Vì thế mà con để nó đi sao?”

Bà Lục nhìn cô bằng đôi mắt bất mãn, dường như trách cứ cô không biết giữ chặt chồng mình, Mẫn Nhu làm bộ như không biết nhếch miệng cười đáp: “Con không muốn vì chút chuyện riêng mà ảnh hưởng đến công việc của anh ấy, hơn nữa anh ấy đi tiếp đón Mục tư lệnh cũng không phải đi chơi, mẹ đừng trách anh ấy.”

Mẫn Nhu nói đến khúc sau giọng lại nũng nịu, bà Lục hất tay nói: “Chuyện đám trẻ các con, bà già này muốn quản cũng không được, tùy con vậy.”

Mẫn Nhu sao không hiểu sự quan tâm của bà Lục nhưng mà muốn giữ được lòng của Lục Thiếu Phàm không phải là trói chặt anh bên người, Lục Thiếu Phàm cho cô tự do, cô cũng nên để lại cho anh bầu trời bao la.

Đến khi ăn cơm xong, Lục Thiếu Phàm vẫn không quên, cảnh vệ bên ngoài báo lại, nói Lục Thiếu Phàm và Lục Tranh Vành sẽ không về trong mấy ngày do phải tham gia diễn tập cùng Mục tư lệnh.

Bữa cơm trầm lắng không có mùi vị, bà Lục cũng nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Mẫn Nhu, vừa vui vừa giận, chỉ đành trấn an cô mấy câu, thấy không có hiệu quả cũng chỉ biết bất mãn thở dài.

Bên trong căn phòng to rộng, dưới ánh đèn âm áp, không khí xung quanh ảm cúng, Mẫn Nhu đóng cửa nhìn những vật dụng vẫn như mọi ngày, tìm lại thiếu vắng gì đó, cảm giác trống rỗng như đang chơi vui giữa biển khơi.

Tắm rửa, lau khô tóc, ngồi xuống giường, cảm giác có gì đó khác lạ, Mẫn Nhu nghiêng mắt kéo rèm cửa, đứng dậy đi tới trước cửa sổ, từ từ kéo sang, tiếng xe chạy thành đoàn càng để ý càng loạn.

Di động ở đầu giường bỗng rung lên, cô cũng thoáng giật mình vội vàng chạy tới, nhìn màn hình với bức hình gương mặt tuần tú quen thuộc, Mẫn Nhu liền tỉnh ngộ.

“Em ngủ chưa?”

Nghe thấy giọng nói thân thiết của Lục Thiếu Phàm, trong lòng Mẫn Nhu lại như có một luồng nước ấm, khoe miệng cong lên, tựa vào đầu giường, quan sát căn phòng trang hoàng đầy đủ, mới hiểu ra thì ra thứ thiếu đi chính là ban đêm khi ngủ không có Lục Thiếu Phàm làm bạn.

“Vẫn chưa, còn anh? Bên kia thế nào?”

Cô cẩn thận hỏi, đôi lại anh lại cười, cười rất sung sướng, Mẫn Nhu tưởng tưởng liệu có phải ở bên kia anh đang đứng dưới bầu trời đêm, nhìn lên cao cười.

“Cười gì chứ?”

Mẫn Nhu xấu hổ hỏi lại, người bước xuống khỏi giường, bước chân thong thả đi về phía cửa sổ, chiếc rèm cửa thoáng kéo ra, ánh trăng lạnh lẽo sáng rực chiếu vào mặt cô, bên tai là tiếng cười thỏa mãn của anh.

“Mấy ngày nữa anh không có ở nhà, em phải chú ý coi chừng bị cảm.”

Lục Thiếu Phàm tựa như ông già, cầu nhàu chuyện sinh hoạt của cô, Mẫn Nhu quay đầu nhìn chiếc giường, nghĩ tới mấy ngày nữa chỉ có mình cô tức giận nói:

“Ông Lục à, nếu anh muốn quan tâm em thì mau trở về giám sát, tới lúc đó tránh lại nói em không biết nghe lời.”

Bên tai là tiếng cười buồn của Lục Thiếu Phàm, giọng nói nam tính, hai má Mẫn Nhu đỏ lên, đang muốn khép cửa sổ lại thì câu nói của anh lại khiến cô giật mình.

Anh nói: “Bà xã, em có nhớ anh không??”

Tim Mẫn Nhu đập nhanh, hai tay giữ lấy tấm rèm chặt thêm, ánh mắt nhìn về phía một vì sao trên trời, lúc nói lên hai mắt nheo lại, có nhớ không?

Nhìn lại mỗi một vật trong phòng, có anh giúp cô lau tóc, hình ảnh anh rảnh rồi xem tạp chí ngay cả thờ cũng chỉ toàn mùi hương bạc hà từ anh.

Cô nhớ anh, đáp án này là chắc chắn, nhưng cô không cho anh biết.

“Còn anh thì nhớ em, rất nhớ, rất nhớ.”

Bên đầu dây kia là tiếng thờ dài, Mẫn Nhu không nói chỉ im lặng nhìn bầu trời đêm, khoe môi nở nụ cười hạnh phúc.

Lục Thiếu Phàm không có ở Lục gia, cô cũng không cảm thấy ngại ngùng như trong tưởng tượng, không khí hết sức trầm lặng, bà Lục làm việc đi sớm về trễ, đối với cô cũng hoàn thành chức trách của người mẹ chồng, giữa hai người cũng không có mâu thuẫn.

Mẫn Nhu nhàm chán sẽ đi theo di Mai, tưới hoa cỏ trong vườn hoặc đến phòng khách xem tivi, chú ý đến các hoạt động giải trí trong thời gian tính toán cho tương lai.

Chạng vạng, Mẫn Nhu nhìn thấy vài người ra vào căn biệt thự, trong tay họ xách theo cái rương, sau đó đặt vào phòng khách, bà Lục ngồi trên ghế salon, cúi đầu chăm chú làm gì đó.

Mẫn Nhu đi vào phòng khách, bà Lục mở rương lấy ra xấp hình để lên bàn trà, một bên để cả chồng thiệp mời đã được bà viết xong lần trước.

“Tới đúng lúc lắm, mau giúp mẹ dán hình vào.”

Bà Lục nhìn Mẫn Nhu, cười ngoác tay, tay cầm nửa xấp thiệp mừng đặt đến trước mặt Mẫn Nhu, Mẫn Nhu khẽ gạt đầu ngồi xuống bên cạnh bà Lục, bắt đầu đem hình để vào thiệp mừng.

“Thiếu Phàm cũng thật là, sao không chụp cho xong, công việc tuy có quan trọng nhưng chẳng lẽ chuyện chung thân đại sự thì không quan trọng sao?”

Bà Lục trách cứ Lục Thiếu Phàm mang theo sự bất mãn, không bằng trước kia chính là miệng nói, Mẫn Nhu liếc nhìn bà Lục, có thể thấy bà nhú mày lại.

“Hai ngày nữa mẹ bảo thư ký đi hẹn thời gian, chờ Thiếu Phàm hai đứa đi chụp lại lần nữa xem.”

Bà Lục an bài như thế chắc chắn muốn cô yên tâm, chứng tỏ người Lục gia luôn ở bên cô, dù Mục Lâm Thu có âm ỉ tới đây đều không thể thay đổi hôn sự này.

Mẫn Nhu bình thần kéo khoe môi, một bên dùng keo thoa lên ảnh chụp, một bên mở miệng nói: “Hôn nhân không phải chỉ dựa vào khung hình cưới bên ngoài, con và Lục Thiếu Phàm chỉ cần ở bên nhau, thế là đủ rồi.”

Bà Lục gạt đầu tán thành, đôi mắt hài lòng nhìn Mẫn Nhu: “Thiếu Phàm là người đàn ông có trách nhiệm, nếu nó đã lựa chọn ở bên cạnh con thì sẽ không từ bỏ dễ dàng.”

Mẫn Nhu nhìn tấm hình trong tay, cô kéo nhẹ cà vạt chú rể, Lục Thiếu Phàm cúi đầu, cô hôn lên đôi môi mỏng của anh, động tác liên tục tự nhiên không hề đóng kịch, ánh mắt Lục Thiếu Phàm ngắm nhìn cô, kí ức đã cũ nhưng lại như mới đây, đôi mắt đó không chỉ là trách nhiệm mà còn chứa nhiều tình cảm, chính vì thế cô mới trầm mê mất đi lý trí và khả năng phán đoán.

Chuông điện thoại vang lên, bà Lục đứng lên trước Mẫn Nhu, cầm lấy điện thoại: “Alo, đây là Lục gia.”

Chỉ trong vài giây ngắn, Mẫn Nhu nghe tiếng điện thoại rớt xuống, bức hình dính trên tay, quay đầu thấy gương mặt bà Lục tái nhợt, cơ thể như không xương té xuống đất.

“Mẹ!”

Mẫn Nhu vội vàng chạy tới, hai tay đỡ lấy bà Lục, quan tâm lo lắng nói: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Đôi môi bà Lục trắng bệt run rẩy, đôi mắt vô hồn liếc nhìn sang gương mặt Mẫn Nhu, bàn tay lạnh lẽo nắm thật chặt ống tay áo Mẫn Nhu, giọng nói khàn khàn run rẩy:

“Con trai của tôi, con trai của tôi...”

Con trai, là Lục Thiếu Phàm sao?

Một cảm giác bất an xâm chiếm lấy Mẫn Nhu, cô một tay đỡ lấy bà Lục đang sắp ngã đi một tay cầm lấy điện thoại nghe.

“Dì Lục, dì Lục.”

Bên đầu dây tiếng gọi vẫn tiếp tục, Mẫn Nhu nghe ra giọng Thẩm Tấn Hàm, bên trong điện thoại hết sức ồn ào, tiếng gọi đầy hấp tấp đập vào lỗ tai cô.

“Bác sĩ Thẩm, có phải Lục Thiếu Phàm xảy ra chuyện gì không?”

Lo sợ bất an nắm chặt điện thoại, Mẫn Nhu muốn biết đáp án của Thẩm Tấn Hàm, nhưng cô lại rất sợ, tiếng ồn ào vang dội như chuông báo đánh thức nỗi sợ hãi bất an của cô.

Thẩm Tấn Hàm trầm mặc, sau đó nặng nề thở dài: “Chị dâu, lão đại bị thương đang ở bệnh viện quân khu 54 để cấp cứu.”

Bên trong điện thoại là tiếng đô đô, Mẫn Nhu mơ màng nhìn về trước, bên ngoài cửa sổ tiếng sét đánh phá vỡ bầu trời đêm tĩnh mịch, khiến cho lòng người rối loạn.

Mẫn Nhu run lên bần bật, toàn thân vô lực, cảm giác nặng nề trên vai khiến cô hồi tỉnh, đỡ lấy bà Lục vẻ mặt đang xám xịt ngồi xuống ghế, Mẫn Nhu bối rối vuốt tóc, lo âu cắn môi. Khi thấy chiếc xe xuất hiện ở cửa thì trong đầu như bùng nổ, vội vàng chạy ra ngoài.

“Thiếu phu nhân...”

Cảnh vệ bước từ xe quân dụng xuống, bị một bóng người chạy vội tới đẩy mạnh ra, cửa xe dùng sức đóng lại, cảnh vệ có thể thấy sắc mặt bất an kinh hoàng của cô gái, hai tay cô run lên, mở máy xe, còn cảnh vệ chỉ trơ mắt nhìn cô lái xe đi, điên cuồng lao ra khỏi đại viện Lục gia.

Chiếc xe màu xanh chạy trên đường xe đông đúc, giống như con dã thú mất kiểm chế điên cuồng chạy đi, hai mắt Mẫn Nhu đỏ au, hàng lông mi hạ thấp che khuất tầm nhìn của cô, chân không hề giảm bớt ga.

Vượt qua vô số ngã tư đường, chiếc xe quân dụng màu xanh như một luồng sáng bắn đi, cô thì giống như kẻ điên mất hết lý trí, không ngừng tăng tốc, kim chỉ tốc độ như muốn vỡ ra, nhưng cũng không cách nào thỏa mãn tốc độ người lái.

Bàn tay trắng vì quá khẩn trương khớp xương nổi lên, cô không biết mình cứ lái như thế sẽ nguy hiểm tới đâu, có đụng người hay không, trong đầu cô lúc này chỉ có Lục Thiếu Phàm, vừa nghĩ tới ở bệnh viện Lục Thiếu Phàm đang chờ đợi cô, nước mắt không ngừng tràn ra.

Cô nhớ lại lúc ở trang trại hoa, ánh mắt anh đượm vẻ tức giận, thái độ bất mãn dò xét, cho đến lúc cô tận mắt nhìn anh rời đi. Những hình ảnh liên tiếp khiến cô trách bản thân cứ tự cho mình là đúng. Nếu cô không hối thúc anh đi làm việc, nếu không phải cô muốn làm người phụ nữ hiền lành độ lượng thì lúc này Lục Thiếu Phàm có lẽ không phải nằm trên bàn mổ, mà là ngồi ở nhà ôm lấy cô xem tivi.

Độ lượng gì chứ, chết đi!!

Tiếng thắng xe vang dội giữa trời đêm, không để ý đến sự chỉ trích của mọi người nơi cửa, Mẫn Nhu lau đi nước mắt, vội vàng xuống xe, kéo áo khoác chạy vào bệnh viện.

Hàng lang đầy mùi thuốc khử trùng, dáng người nhỏ nhắn của Mẫn Nhu tạo nên một vệt bóng mờ trên vách tường, gương mặt buồn bã, gió lạnh như xuyên qua lớp áo lông tựa như từng lưỡi kiếm cứa qua da thịt cô, hai tay Mẫn Nhu lạnh cóng chổng vào tường, hai chân từ từ dịch chuyển lảo đảo đi về cuối hành lang.

Trước phòng giải phẫu, một vòng người bao lấy, nghe tiếng bước chân nơi hành lang ai nấy đều quay lại nhìn. Trong bóng tối, nhìn thấy bóng người lảo đảo như sắp ngã xuống đất.

“Chị dâu.”

Thẩm Tấn Hàm nhìn một cái là nhận ra Mẫn Nhu, rẽ đám người ra, bước tới, nhìn thấy cơ thể Mẫn Nhu run lên không biết vì lạnh hay vì sợ, trong ánh mắt dâng lên vẻ cảm thông.

“Chị dâu, chị đừng quá lo lắng, Lục lão đại sẽ không sao đâu!”

Dù biết lời an ủi của mình không có tác dụng, Thẩm Tấn Hàm vẫn mở miệng, đem áo khoác trên người cởi ra khoác lên người Mẫn Nhu, lại bị cô cự tuyệt.

“Không cần, tôi không sao.”

Thẩm Tấn Hàm nhìn hốc mắt phỉm hồng nhưng vẫn còn tỏ vẻ kiên cường của Mẫn Nhu, thương xót chau mày, xoay người nhìn về đám người đứng trước phòng phẫu thuật: “Lý Bân, mau đi mua cho chị dâu áo khoác.”

Một thanh niên cường tráng từ trong đám người bước ra, làn da ngăm đen, đầu cắt ngắn, bộ quân phục màu xanh và giày đen chứng tỏ là quân nhân. Dưới ánh đèn mỏng manh, Mẫn Nhu có thể thấy vết máu rất to sau lưng anh ta, dường như vẫn chưa khô nên nó không khùng rớt xuống.

Mẫn Nhu cảm thấy trước mặt tối đen, cơ thể vô thức trượt xuống, Thẩm Tấn Hàm kêu to, tiếng gọi xa dần, trong não hỗn độn, duy chỉ có một ý niệm: Là máu của Lục Thiếu Phàm sao?

Sau lưng một màu đỏ sậm che kín, giống như ngọn lửa địa ngục không ngừng phun tới bức cô tới đường cùng, đoạt lấy chút kiên cường cuối cùng trong cô, chìm cô vào biển lửa của tuyệt vọng.

Mẫn Nhu chột mở mắt ra, nhìn trần nhà trắng xóa, ngòai thẳng dậy, bỏ qua cảm giác choáng váng trong đầu, Mẫn Nhu mang dép lê chạy ra khỏi căn phòng bệnh yên tĩnh.

Trên hàng lang yên tĩnh nặng nề mọi thứ đã không còn tĩnh mịch, từ xa xa Mẫn Nhu nghe tiếng cãi vã, không ngừng đi lại gần cô nhìn thấy bóng người mơ hồ của bà Lục, xung quanh có một đám quân nhân như đang an ủi bà.

“Xin lỗi? Tôi không cần lời xin lỗi của cô, tôi chỉ muốn cô tránh xa con tôi ra.”

Mẫn Nhu bị đám người chặn lại bên ngoài, dưới ánh đèn yếu ớt cô chỉ thấy gương mặt của bà Lục bị cơn giận làm cho mất lý trí, đôi mắt đầy hận thù, hướng về phía dáng người dài nhỏ đối diện.

Mẫn Nhu chớp mắt, cô nhìn thấy Mục Lâm Thu trầm mặc như một bóng ma, tư thái tự tin kiêu ngạo dưới sự chỉ trích nghiêm khắc của bà Lục lại trở nên nhợt nhạt suy sụp tinh thần.

Ổng tay áo trái của Mục Lâm Thu được xắn lên để lộ ra vải băng màu trắng, máu ở đó mơ hồ chảy ra, lúc cô ta bước ra, dưới ngọn đèn, trên hai gò má của cô ta có vết trầy da nhỏ, vết thương của cô ta như do bị ai đó đẩy mạnh mà gây ra.

Suy nghĩ đó nảy lên trong đầu, lại bị Mẫn Nhu trấn áp, nhưng nhìn Mục Lâm Thu bị thương, cô không thể kiềm chế nỗi hoài nghi đang dần dần nổi lên.

Lục Thiếu Phàm là vì cô ta mới không để ý đến an toàn của bản thân...

“Dì Lục, xin lỗi, cháu không thể đồng ý với dì, cháu không thể bỏ Thiếu Phàm được!”

Mục Lâm Thu trả lời kiên quyết nhất định không lùi bước khiến Mẫn Nhu sững sốt, cũng khiến cho bà Lục giận đến thiếu chút nữa thì ngất đi, sắc mặt khó coi, giận dữ trừng mắt nhìn về mặt kiên định của Mục Lâm Thu, trong giọng nói không hề che giấu oán hận.

“Có phải cô muốn Lục gia chúng tôi đoạn tử tuyệt tôn mới hài lòng? Cô nghĩ rằng tôi và cô không biết, năm đó nếu không vì cô, Thiếu Phong sẽ không gặp chuyện...”

“Chi Quyên, con đang nói bậy bạ gì vậy!”

Tiếng hô to vang vọng bên trong hành lang, Mẫn Nhu có thể cảm thấy một luồng gió thổi qua người, bên cạnh bà Lục xuất hiện Lục Tranh Vành, gương mặt già nua nhuốm vẻ lo lắng.

Bàn tay to vỗ đầu vai bà Lục trấn an bà, đôi mắt thâm sâu bi thương vẫn còn minh mẫn, ông khẽ thở dài, nhìn Mục Lâm Thu nói: “Mục Thiếu tướng về nhà nghỉ ngơi đi, nơi này có chúng tôi là được.”

Lục Tranh Vành ra lệnh đuổi khách khiến vẻ mặt Mục Lâm Thu cứng đờ, cô ta liền lúng túng, Lục Tranh Vành dù không biểu hiện rõ ràng như bà Lục nhưng sắc mặt cũng không tốt, đối với Mục Lâm Thu vẫn còn tôn trọng phần nào có lẽ do thân phận của cha cô ta.

Mẫn Nhu đi lên, đỡ lấy thân người lão đảo của bà Lục, an ủi: “Mẹ, mẹ vào kê bên phòng bệnh nghỉ ngơi một lát, nơi này có con lo là được.”

Thấy sắc mặt nhợt nhạt của Mẫn Nhu vẫn đang cố an ủi bà, vẻ mặt bà Lục có chút vui mừng, vuốt nhẹ bàn tay nhỏ lạnh lẽo của Mẫn Nhu, đau lòng oán trách.

“Sao lại không biết chăm sóc tốt cho bản thân mình thế này, Thiếu Phàm vẫn còn ở bên trong phòng cấp cứu nếu con cũng xảy ra chuyện thì người mẹ này biết làm sao?”

Sự quan tâm của bà Lục không phải chỉ để cho Mục Lâm Thu nhìn, Mẫn Nhu hiểu rõ con người bà Lục, nếu bà đã đón nhận cô, thì sẽ toàn lực che chở cô, khóe miệng Mẫn Nhu giãn ra, lắc đầu không có gì nói:

“Con không sao đâu mẹ, mẹ cứ thế làm sao chịu đựng được, mau vào ngủ một lát đi, Thiếu Phàm ra con sẽ báo với mẹ.”

Đôi mắt nghiêm nghị của Lục Tranh Vành khi nhìn thấy dáng vẻ hiện thực dụi dụi của Mẫn Nhu thì liền hài lòng gật đầu, nói với bà Lục: “Chi Quyên, nghe lời Tiểu Nhu nói vào nghỉ ngơi đi con.”

Cửa phòng giải phẫu mở ra, một luồng sức mạnh va vào nhau, Mẫn Nhu quay đầu lại chỉ thấy Lục Thiếu Phàm nằm trên giường bệnh được các y bác sĩ đẩy ra.

Nhóm người xung quanh tựa như thủy triều ủa lên bỏ lại cô, cô chỉ đứng ở xa nhìn Lục Thiếu Phàm, nhìn từng người quân nhân cao lớn hỏi tình hình của bác sĩ mổ chính, ngón tay mảnh khảnh bám chặt thành ghế ngồi.

“Phẫu thuật rất thuận lợi, chỉ là vết thương của bệnh nhân nằm gần bên trái tim, cho nên phải ở phòng đặc biệt để quan sát mấy ngày.”

Mẫn Nhu suy yếu, gương mặt trắng bệch, sau đó bình thần cười nhẹ, hai tay hơi run rẩy, trên người rét lạnh, nghe thấy Lục Thiếu Phàm bình an vô sự mới dần dần tan đi.

Mẫn Nhu di chuyển hai chân cứng đờ, muốn đuổi theo mọi người, nhưng một bóng người chần nản đứng trong góc khiến cô phải dừng chân.

Mục Lâm Thu đứng trên hành lang nhìn theo, nhìn mọi người vây lấy giường bệnh, trên gương mặt cô ta nở nụ cười an tâm, ánh mắt đau lòng áy náy đó Mẫn Nhu hiểu được. Mục Lâm Thu không thể từ bỏ Lục Thiếu Phàm, dù Lục gia kiên quyết phản đối, cô ta cũng không hề dao động. Ánh mắt hai người giao nhau, Mục Lâm Thu liền mất tự nhiên, Mẫn Nhu không dùng khí thế bức nhân để chất vấn cô ta, chỉ xoay người, đi theo tiếng bước chân ở xa.

Nếu so với Mục Lâm Thu, thì cô vẫn là kẻ may mắn, ít nhất cô có thể quang minh chính đại chăm sóc Lục Thiếu Phàm, cùng anh vượt qua khoảng thời gian nguy hiểm nhất, còn Mục Lâm Thu danh bất chính chỉ có thể im lặng chờ đợi.

Mẫn Nhu khẽ thở dài, cô vì con đường hôn nhân của mình mà cảm khái, cũng vì tình yêu tha thiết chấp mê không tỉnh của Mục Lâm Thu mà không biết làm sao.

Cô không thể đoán được Lục Thiếu Phàm suy nghĩ gì, không biết người anh cần nhất là ai, anh đã đồng ý tin cô, không cho phép cô chịu thua Mục Lâm Thu thì cô phải phòng thủ đứng vững trong cuộc chiến bảo vệ hôn nhân này.

Ở trước cửa phòng bệnh không còn đám người âm ỉ, chỉ thấy Lục Tranh Vanh nói chuyện với bác sĩ điều trị, nghe tiếng động, Lục Tranh Vanh quay đầu nhìn Mẫn Nhu.

“Mẹ con đang ở bên trong chăm sóc Thiếu Phàm, mau vào xem Thiếu Phàm đi.”

“Dạ, con biết thưa gia gia.”

Lúc Mẫn Nhu chuẩn bị mở cửa, Lục Tranh Vanh mở miệng, gương mặt nghiêm túc, giọng nói trầm thấp nhuốm đẫm bầu không khí.

“Thiếu Phàm là vì công việc mà bị thương, con cũng đừng suy nghĩ nhiều, con là vợ Thiếu Phàm, Thiếu Phàm có yêu con hay không, ông già như ta cũng thấy, những lời đồn đại nhảm nhí thì đừng để ý tới.”

Lời nói của Lục Tranh Vanh như đã đoán đúng bệnh bất đúng thuốc, xóa tan suy nghĩ miên man của Mẫn Nhu, nhưng khi nhìn thấy Lục Thiếu Phàm vẫn hôn mê bất tỉnh nén tiếng thở dài không được.

Bà Lục chăm chú nhìn Lục Thiếu Phàm nhắm nghiền hai mắt, vẻ mặt đau lòng, thấy Mẫn Nhu đi vào mới chậm rãi che giấu nỗi đau trong lòng.

“Lại đây đi, mẹ nghĩ người đầu tiên Lục Thiếu Phàm muốn nhìn thấy khi tỉnh lại là con, chứ không phải bà già như mẹ đâu.”

Bên trong căn phòng bệnh yên tĩnh, tiếng bước chân dù rất nhỏ cũng có thể nghe được, Mẫn Nhu tận lực giảm nhẹ tiếng bước chân, đi tới bên giường bệnh, nhìn trước ngực Lục Thiếu Phàm phủ lớp băng trắng, đôi mắt đỏ lên, nước mắt ngân ngấn.

Gương mặt anh tuấn của Lục Thiếu Phàm vì mất quá nhiều máu mà trở nên tái nhợt, yếu ớt, đôi môi khô nứt, dù hôn mê nhưng đôi mắt có vẻ hơi nhú lại. Mẫn Nhu lại nhìn qua phía ngực trái của anh, chiếc băng trắng dính máu đỏ tươi đập vào mắt cô.

Mẫn Nhu im lặng ngồi bên giường, nhìn Lục Thiếu Phàm hôn mê lòng đau đớn. Lục Thiếu Phàm, chẳng lẽ nhất định phải dùng cách này mới khiến cho em hiểu được tình cảm của mình sao?

Trên chiếc khăn trải giường trắng như tuyết lại ướt đẫm một góc do nước mắt của cô rớt xuống, Mẫn Nhu như đưa trẻ mất đi cảm giác an toàn, nắm lấy tay Lục Thiếu Phàm thật chặt, mười ngón tay đan vào nhau, phía trên là chiếc nhẫn cưới, nhìn thấy nó cơ thể run rẩy của cô mới bình thường lại.

Lục Thiếu Phàm, tại sao đến lúc này, em mới biết em yêu anh rất nhiều?

Ngón tay thon dài lướt qua gò má gầy gò của anh, Mẫn Nhu cẩn trọng vuốt nhẹ mang theo yêu thương và quan tâm: “Lục Thiếu Phàm, anh là tên lừa gạt, còn nói sẽ để em tin anh, nhưng anh thế này làm sao mang đến cho em hạnh phúc đây?”

Bà Lục nhìn Mẫn Nhu thì thầm, thở dài đứng dậy, lau đi lệ nơi khóe mắt lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh.

Mẫn Nhu cũng không biết mình ngồi như thế bao lâu, chỉ đơn thuần nhìn anh, quan sát từng hành động rất nhỏ của anh, cau mày, khóe miệng chua xót, trong lòng đau đớn, nước mắt khô đi, hai mắt sưng đỏ, cô không hề cảm thấy mệt chỉ muốn chờ đợi như vậy.

Sáng sớm ngoài cửa, tiếng chim hót thánh thót đánh thức Mẫn Nhu đang ngủ ngồi bên giường, cô dụi hai mắt, nhìn người trên giường vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, đôi mắt liền tối lại, Mẫn Nhu ngẩng đầu liền thấy bà Lục đi vào phòng bệnh, tính đi lấy chút nước ấm.

Dung nhan cao quý thanh lịch của bà Lục có vẻ tiêu tụy lo lắng, Mẫn Nhu thả tay Lục Thiếu Phàm ra, đón lấy bình nước trong tay bà Lục, dụi giọng nói:

“Mẹ, để con.”

Bà Lục yêu thương vuốt nhẹ mái tóc quăn xốc xếch của Mẫn Nhu, giống như mẹ đối với con gái, không hề ngăn cản Mẫn Nhu hiếu thảo, gặt đầu, đi về phía Lục Thiếu Phàm.

Mẫn Nhu cầm bình nước, quan sát Lục Thiếu Phàm mê man ngủ trên giường bệnh lặng lẽ ra khỏi phòng, cảm giác hỗn loạn trong lòng cô nhờ có gió nhẹ mà trở nên khoan khoái lại.

Bên trong hành lang thoáng đãng, Mẫn Nhu liếc mắt liền thấy bóng người áo xanh cách đó không xa, quần áo dơ bẩn, ngũ quan đờm vẻ mệt mỏi. Nghe tiếng bước chân, cô ta ngẩng đầu lên bốn mắt nhìn nhau, Mẫn Nhu thấy được sự tiều tụy trong mắt Mục Lâm Thu.

Lục Thiếu Phàm vì cô ta mà bị thương, dù biết nên tin Lục Thiếu Phàm, nhưng khi nghe người khác kể lại, trong mắt liền hiện lên cảnh Lục Thiếu Phàm chạy ra trước đỡ đạn cho Mục Lâm Thu, trong lòng chua xót, cô cũng không thể gạt bản thân giả vờ như không quan tâm.

“Mẫn Tiểu thư, chúng ta nói chuyện đi.”

Giọng nói trong trẻo của Mục Lâm Thu trải qua một đêm liền trở nên khàn khàn, hai mắt đầy tơ máu nhìn Mẫn Nhu, trong giọng nói không hề có vẻ khép nép hay cầu xin, giống như đang đưa ra lời khiêu chiến với đối thủ, dù mệt mỏi cũng không thể che đi sự tự tin của cô ta.

Mẫn Nhu tay cầm bình bước căng thẳng, trước yêu cầu của Mục Lâm Thu cô không thể lui bước, nếu cô lựa chọn bỏ chạy như vậy trận đấu này cô chưa ra quân thì đã thua. Dù trong lòng Lục Thiếu Phàm nghĩ gì, lần này cô tuyệt đối không để Mục Lâm Thu có cơ hội chen vào, bởi vì anh từng nói sẽ để cô tin anh.

Bên trong phòng ăn của bệnh viện, vì sáng sớm nên không có nhiều người, Mẫn Nhu nhìn Mục Lâm Thu ngồi đối diện, không hề mở miệng trước, tưởng như không hề oán hận cô ta, cô cũng không có lý do chỉ trích Mục Lâm Thu, dù sao phát súng đó là do Lục Thiếu Phàm chủ động đỡ.

Hai tay Mục Lâm Thu bung lấy chén nước nóng, ánh mắt minh mẫn nhìn làn hơi nước đang bốc lên, như hồi tưởng lại, trên gương mặt nhỏ nhắn nở nụ cười hoài niệm.

“Tôi và Lục Thiếu Phàm từ khi năm tuổi đã biết nhau, lúc đó cha tôi không phải là Tư Lệnh cũng không bị điều nhiệm mà là cấp dưới của Lục gia gia.”

Mục Lâm Thu chậm rãi kể lại thân phận thanh mai trúc mã giữa cô ta và Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu chỉ im lặng nghe, không chen ngang, nhưng trong lòng sớm đã không còn bình tĩnh như mặt, sóng nước xô xao.

“Thiếu Phàm từ nhỏ đã rất xuất sắc, đối với ai cũng khiêm tốn lễ phép thế nhưng bề ngoài lại nhanh nhẹn, cũng là người không dễ gì đoán được, xa xôi đến mức không ai có thể đến gần trái tim anh ấy.”

Trên gương mặt Mục Lâm Thu toát lên vẻ khở sở, giống như Mẫn Nhu trước đây, lúc yêu say đắm Kỷ Mạch Hằng đối lại một mình liếm láp vết thương.

“Cô có biết tại sao tôi lại trở thành quân nhân không?”

Mục Lâm Thu cười khở nhìn, nhìn vẻ mặt lãnh đạm không nhúc nhích của Mẫn Nhu, không hề giận dữ, chỉ tự giễu cười một tiếng: “Nếu như được ở bên cạnh Thiếu Phàm chỉ có thể là quân nhân, tôi sẽ không chút do dự từ bỏ ước mơ của mình, khoác lên mình bộ đồ màu xanh.”

Vì tình yêu từ bỏ lý tưởng của mình, Mục Lâm Thu đối với Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu với Kỷ Mạch Hằng đều là như thế này sao?

Mẫn Nhu nhìn Mục Lâm Thu, nỗi oán hận trong cô lại bị thay thế bởi sự đồng tình, Mục Lâm Thu cũng kiên cường không thua cô, về tình yêu cũng gặp thất bại như cô, nhưng những điều này không đủ để cô từ bỏ hôn nhân với Lục Thiếu Phàm.

“Chúng tôi đã có rất nhiều hồi ức đẹp, như cùng nhau leo đỉnh Everest, cùng nhau vượt qua sa mạc, cùng nhau đi phiêu lưu khắp nơi.”

Mục Lâm Thu nhắc lại những chuyện giữa cô ta và Lục Thiếu Phàm, đôi mắt mờ sương mang theo niềm hạnh phúc ngọt ngào, giống như những kí ức này giúp cô ta chống đỡ qua vô số đêm.

Nếu quan tâm như thế, tại sao phải bỏ đi?

Mẫn Nhu tưởng như thốt ra lời chất vấn, nhưng nhớ những lời nói hèn hạ của Mẫn Tiệp cô cũng không muốn nói ra như thế với Mục Lâm Thu, cô ta cũng có cái lý của mình.

“Mục Thiếu tướng và Thiếu Phàm trải qua nhiều chuyện làm người khác thật hâm mộ.”

Mẫn Nhu đứng ở góc độ công bằng cảm thấy hâm mộ quá khứ giữa hai người, dù sao giữa cô và Kỷ Mạch Hằng cũng có quá khứ, chỉ là không đáng đến mức nửa đêm giật mình tỉnh mộng suy nghĩ.

Nhìn Mục Lâm Thu tự tin mỉm cười, Mẫn Nhu cũng không tự ti, đón nhận ánh mắt của Mục Lâm Thu thản nhiên nói, giọng nói kiên định:

“Nhưng mà, những gì đẹp nhất chỉ là quá khứ, lúc này người bên cạnh Lục Thiếu Phàm là tôi, tôi mong Mục Thiếu tướng có thể nhận rõ sự thật này, dù quá khứ có đẹp đến thế nào thì mọi người đều luôn nhìn về phía trước, hơn nữa, mấy năm Mục Thiếu tướng bỏ đi, có nhiều việc đã thay đổi.”

Mẫn Nhu đứng dậy, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Mục Lâm Thu, không hề tỏ ra cao ngạo cũng không cần yếu đuối trốn tránh, bình tĩnh trình bày suy nghĩ của mình.

“Tôi và Lục Thiếu Phàm đã đăng kí kết hôn, Mục Thiếu tướng là người hiểu lý lẽ, tôi hy vọng cô có thể nhận rõ điểm này.”

Không muốn cùng Mục Lâm Thu quanh quẩn nói về đề tài này, Mẫn Nhu cầm lấy bình nước xoay người chuẩn bị đi lấy nước, vừa đi được vài bước, sau lưng đã nghe giọng nói mát lạnh của Mục Lâm Thu vang lên:

“Thiếu Phàm chưa bao giờ làm việc mù quáng, anh ấy là người thông minh, vậy mà chỉ vừa biết cô trong một tháng liền muốn kết hôn, cô không thấy lạ sao?”

Bước chân Mẫn Nhu khẽ khựng lại, nhưng sau đó vẫn tiếp tục đi, dù trong lòng cô nghi hoặc cũng không cần Mục Lâm Thu giải thích, những khúc mắc chôn sâu trong lòng, cô tin Lục Thiếu Phàm sẽ thay cô cởi bỏ vào một ngày nào đó.

“Cô không biết cô và Diệp Tư Tình rất giống nhau sao?”

Đi ra khỏi nhà ăn, gió lạnh thổi vào hai má, đến xương cũng lạnh buốt, bên tai là giọng nói nhắc nhở vào lúc cuối cùng của Mục Lâm Thu, Mẫn Nhu lắc đầu, đem mọi ưu phiền đẩy ra khỏi suy nghĩ, hít thật sâu rồi đi về nơi lấy nước.